

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Wachlaczanko

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Dębowa

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu A. D. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08.05.2017r., 22.08.2017r., 17.10.2017r., 22.08.2017r., 28.12.2017r. sprawy

1. **W. K.**, syna S. i J. z domu K., ur. (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 14 października 2015r, 7 grudnia 2015r i 23 grudnia 2015r w Komendzie Miejskiej Policji w K. oraz 11 kwietnia 2016r przed Sądem Rejonowym w Kaliszu działając przestępstwem ciągłym będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w toku dochodzenia 1 Ds. 1489/15 oraz na rozprawie w sprawie II K 50/16, po uprzedzeniu go o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznawał o okolicznościach świadczących iż podejrzana M. K. nie kierowała samochodem osobowym marki V. (...) w dniu 22 sierpnia 2015r w K. znajdując się w stanie nietrzeźwości, co nie polegało na prawdzie

tj. o czyn art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. **J. H. (1) (H.)**, syna A. i S. z domu K., ur. (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

II. w dniu 14 października 2015r w Komendzie Miejskiej Policji w K. oraz 11 kwietnia 2016r przed Sądem Rejonowym w Kaliszu działając przestępstwem ciągłym będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w toku dochodzenia 1 Ds. 1489/15 oraz na rozprawie w sprawie II K 50/16, po uprzedzeniu go o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznawał o okolicznościach świadczących iż podejrzana M. K. nie kierowała samochodem osobowym marki V. (...) dniu 22 sierpnia 2015r w K. znajdując się w stanie nietrzeźwości, co nie polegało na prawdzie

tj. o czyn art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

1. uznaje oskarżonego **W. K.** za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 37a k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

2. uznaje oskarżonego **J. H. (1)** za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 37a k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

3. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. (2) oraz adw. R. P. kwoty po 756 (siedemset pięćdziesiąt sześć) zł powiększone o należny podatek od towarów i usług tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonym W. K. i J. H. (2) z urzędu;

4. zwalnia oskarżonych W. K. i J. H. (1) od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

SSR Agnieszka Wachlaczanko

II K 619/16

UZASADNIENIE

W dniu 22 sierpnia 2015 r. w K. M. K. kierowała samochodem marki V. (...) należącym do J. H. (1). M. K. znajdowała się w tym czasie w stanie nietrzeźwości. Za czyn ten została prawomocnie skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 16 maja 2016 r. w sprawie II K 50/16. Wyrok ten uprawomocnił się 24 maja 2016 r.

(dowód: wyrok – k. 52 w aktach II K 50/16).

W postępowaniu tym przesłuchiwani byli W. K. – ojciec M. K. oraz J. H. (1). W. K. w postępowaniu przygotowawczym był przesłuchiwany trzykrotnie, tj. w dniu 14 października, 7 grudnia oraz 23 grudnia 2015 r. natomiast w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Kaliszu w dniu 11 kwietnia 2016 r. J. H. (1) był przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 15 grudnia 2015 r. oraz przed Sądem Rejonowym w Kaliszu w dniu 11 kwietnia 2016 r. Zarówno J. H. (1) jak i W. K. byli pouczeni o treści art. 233 § 1 kk, a W. K. także o treści art. 182 k.p.k.

(dowód: odpisy protokołów – k. 2-4, 5-6, 7-8, 9-11, 12-15, 16-17).

W. K. ma 63 lata. Jest żonaty ma pięcioro dzieci, z których dwoje pozostaje na jego utrzymaniu. Ma wykształcenie zawodowe. Utrzymuje się z renty w wysokości około 800 zł. Nie ma majątku większej wartości. Nie był karany

(dane osobowe – k. 32-34, 116, karta karna – k. 46).

J. H. (1) ma 58 lat. Jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci. Utrzymuje się z renty w wysokości 560 zł miesięcznie. Nie ma majątku większej wartości.

(dane osobowe – k. 24-26, 116, karta karna – k. 47).

Zarówno W. K. jak i J. H. (1) nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów. Podtrzymali wersje zdarzeń przedstawione w kwestionowanych zeznaniach.

Sąd nie dał wiary oskarżonym jakoby to J. H. (1) kierował w dniu 22 sierpnia 2015 r. samochodem marki V. (...), a nie M. K.. Stoi to w sprzeczności z zeznaniami świadka T. P., która podała, iż widziała jak z samochodu, od strony kierowcy wysiada kobieta. Na rozprawie w dniu 22 sierpnia 2017 r. - świadek nie pamiętała szczegółów jednak wyjaśniła to upływem czasu. Podtrzymała uprzednio złożone zeznania w sprawie II K 50/16.

Wyjaśnienia oskarżonych stoją również w sprzeczności z zeznaniami A. W. złożonymi w sprawie II K 50/16. Już w tym postępowaniu świadek składał różnej treści zeznania – w postępowaniu przygotowawczym podając, iż to kobieta kierowała V. (...), natomiast w postępowaniu przed Sądem twierdząc, iż przyszedł na miejsce zdarzenia już po tym jak M. K. tam przyjechała, dlatego nie mógł widzieć kto kierował przedmiotowym samochodem. Zmianę swoich zeznań motywował tym, iż podczas każdego z przesłuchań był pod wpływem alkoholu, o czym miał wiedzieć przesłuchujący go policjant. O ile wszystkie zeznania A. W. różnią się w szczegółach o tyle elementem wspólnym wszystkich zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym przez tego świadka pozostaje stwierdzenie, iż samochodem kierowała kobieta. W tej części zeznania A. W. korelują z zeznaniami T. P.. Nie bez znaczenia jest fakt, iż w trakcie konfrontacji

z W. K. świadek A. W. podtrzymał swoje zeznania. T. P. jest świadkiem bezstronnym, natomiast A. W. jest znajomym W. K..

Sąd nie dal wiary, iż A. W., w trakcie każdego z przesłuchań był pod wpływem alkoholu. Stanowczo zaprzeczył temu przesłuchujący go policjant. Nadto gdyby policjant mógł się zorientować, iż świadek jest pod wpływem alkoholu, tym bardziej mógł się zorientować konfrontowany z A. W. świadek. W interesie W. K. było zwrócenie uwagi, iż zeznający na niekorzyść jego córki A. W. jest pod wpływem alkoholu – podważałoby to wiarygodność zeznań A. W.. Jak wynika z opinii biegłych psychiatrów, z uwagi na stwierdzone zaburzenia oskarżony W. K. nie mógł prowadzić obrony w sposób samodzielny i rozsądny, co mogłoby wskazywać, iż przesłuchiwany w charakterze świadka właśnie z powodu tej nieporadności nie zwrócił uwagi na stan świadka. Jednak przesłuchujący policjant nie miał wątpliwości co do stanu trzeźwości A. W.. Wydaje się, że przesłuchujący policjant tym bardziej zwróciłby uwagę na stan świadka, że w przesłuchaniu uczestniczyła jeszcze inna osoba. Sam funkcjonariusz również zaprzeczył aby zachodziły jakikolwiek wątpliwości co do możliwości składania zeznań przez A. W.. Świadek był pouczone o treści art. 233 § 1 k.k.

Zeznania funkcjonariuszy Policji interweniujących w dniu 22 sierpnia 2015 r. oraz B. K. nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego w sprawie ponieważ nie widzieli kto kierował V. (...) należącym do J. H. (1).

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.k. karze podlega ten, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonym J. H. (2) oraz W. K. zarzucanych im w akcie oskarżenia czynów.

Oskarżeni, przed złożeniem kwestionowanych zeznań zostali pouczeni o odpowiedzialności karnej za skanie fałszywych zeznań, a W. K. został także pouczone o możliwości odnowy składania zeznań w ogóle, ze względu na pokrewieństwo z oskarżoną M. K., co umożliwiło mu „wybrnięcie” z konfliktu pomiędzy rolą ojca podejrzaną (następnie oskarżonej) a rolą świadka w procesie.

Oskarżeni działali umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Bezpośrednim celem oskarżonego W. K. było uchronienie córki M. K. od odpowiedzialności karnej za popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Natomiast bezpośrednim celem J. H. (1) było udzielenie pomocy W. K. w jego dążeniach do uniewinnienia córki. Sąd nie dopatrył się okoliczności wyłączających winę lub bezprawność czynów oskarżonych.

Oskarżeni swoim zachowaniem godzili w prawidłowe działanie wymiaru sprawiedliwości.

Biorąc pod uwagę przede wszystkim motywację oskarżonych, Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonych jako średni. W stosunku do oskarżonego W. K. jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował jego uprzednią niekaralność. W stosunku do J. H. (1) uprzednia jego karalność była okolicznością obciążającą. Dlatego, mając na uwadze dyspozycje art. 53 k.k. Sąd wymierzył oskarżonym W. K. karę 50, a J. H. (2) karę 70 stawek dziennych grzywny. Wysokość stawki dziennej została ustalona z uwzględnieniem stanu majątkowego oskarżonych. Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych ponieważ ci utrzymują się jedynie z niewielkich rent, nie mają majątku większej wartości, a dodatkowo W. K. ma na utrzymaniu dwoje dzieci.

O wynagrodzeniu obrońców ustanowionych z urzędu orzeczono w myśl § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.